25 Δεκεμβρίου 2025

Ιερομόναχος Μάξιμος Ιβηρίτης (1904 – 25 Δεκεμβρίου 1999)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές

Ιερομόναχος Μάξιμος Ιβηρίτης, ο ακοίμητος προσμονάριος της Πορταϊτισσας.

Γεννήθηκε ο κατά κόσμον Αντώνιος Τυριτίδης στην Τραπεζούντα του Πόντου το 1904. Μεγάλωσε κάνοντας μετάνοιες και νηστείες. Μικρός αρρώστησε βαριά και τον θεράπευσε ο άγιος Γεώργιος, στο μοναστήρι του Περιστερεώτα, που τον πήγε η ευσεβής μητέρα του. Κατά την πολύκλαυστη μικρασιατική καταστροφή, του 1922, που ήλθε στην Ελλάδα, θρήνησε τον θάνατο εφτά συγγενών του. Εγκαταστάθη-κε στην Αλιστράτη Σερρών.

Στο Άγιον Όρος ήλθε το 1928 και εισήλθε δόκιμος στη μονή Ιβήρων. Εκάρη μοναχός το επόμενο έτος και διήλθε διάφορα διακονήματα. Το 1940 χειροτονήθηκε διάκονος και πρεσβύτερος από τον μητροπολίτη Μιλητουπόλεως Ιερόθεο (+1956) και ανέλαβε προσμονάριος στο παρεκκλήσι της Παναγίας, με τη θαυματουργή εικόνα της Πορταΐτισσας (1944-1987). Από το 1957 ήταν προϊστάμενος της μονής. Νέος, στην πρώτη μου αγρυπνία στο Άγιον Όρος, στην πανήγυρη του Δεκαπενταύγουστου, εξομολογήθηκα τα κρίματά μου, στο παρεκκλήσι της Πορταΐτισσας, κι ο παπα-Μάξιμος με συμβούλευσε με λίγα, απλά, εγκάρδια λόγια, διαβάζοντάς μου τη συγχωρητική ευχή.

Ήταν σεβαστός απ’ όλους. Δεν είχε σπουδαία μόρφωση. Είχε όμως εμπειρία και διάκριση. Εκείνα που νουθετούσε τους άλλους πρώτα τα βίωνε ο ίδιος. Είχε ευλάβεια στον Γέροντα Χατζη-Γιώργη (+1886) και προσπαθούσε να τον μιμηθεί στην αυστηρή ασκητική του βιοτή. Υπήρξε ισόβιος νηστευτής. Το λίγο πάλι που

έτρωγε, στο πόδι το έτρωγε. Έλεγε: «Ποτέ μου δεν ευχαρίστησα την κοιλιά. Η νηστεία είναι το θεμέλιο της προσευχής. Όπως το πουλί δεν πετά με ένα φτερό, έτσι είναι και η προσευχή χωρίς νηστεία. Κάτω πέφτει· δεν μπορεί ν' ανέβει στον θρόνο του Κυρίου. Γι' αυτό η Παναγία πάντα με βοηθά σ' όλα. Η κακοπάθεια ελκύει τη χάρη του Θεού μετά νηστείας. Με γέλια και τραγούδια και καλοπέραση κανένας δεν πήγε στον παράδεισο. Στήτε, στήτε και κρατάτε τις παραδόσεις, γιατί αν πούμε δεν χρειάζεται νηστεία, θα φθάσουμε σιγά-σιγά σε τελεία χαλάρωση».

Είχε μεγάλη αγάπη προς όλους, Έλληνες και ξένους. Τιμούσε την οικουμενικότητα του Αγίου Όρους. Όποιος έχει το μικρόβιο του επαράτου τοπικισμού, έλεγε, κατευθείαν στην κόλαση θα πάει. Συκοφαντήθηκε αλλά δεν συκοφάντησε κανένα. Έκανε Πνευματικός έξι μονών. «Επί μισό αιώνα ο Γερο-Πνευματικός ήταν η δεσπόζουσα φυσιογνω-μία της βόρειας πλευράς του Αγίου Όρους: Μ. Λαύρα, Καρακάλλου, Βατοπέδι, Παντοκράτορος, Φιλοθέου και Ιβήρων. Έξι μοναστήρια τον είχαν Πνευματικό, γιατρό, πατέρα τους». Τον ζήτησαν για ηγούμενο σε μονές και δεν δέχθηκε. Έμεινε μόνιμος φύλακας της Παναγίας επί μία πεντηκονταετία περίπου, να τη στολίζει, να την καθαρίζει, να διατηρεί ακοίμητα τα καντήλια της. Ήταν μία άσβεστη λαμπάδα μπροστά της. Φτωχός πάντα ο ίδιος, μοίραζε ό,τι είχε στους φτωχούς.

Όταν κάποτε ένας υποτακτικός του τού είπε: «Μα γιατί, Γέροντα, εδώ φαινόμαστε ότι πάσχουμε, ενώ στον κόσμο όλοι μάς τιμούσαν και δεν βλέπαμε τις ατέλειες μας;». Απάντησε: «Γιατί, παιδί μου, εδώ φανερώνονται τα κρυφά πάθη, στην ησυχία. Εδώ, όπως λένε οι Πατέρες, αποκτάς τον εαυτό σου και σε πολεμάει και ο διάβολος περισσότερο για να σε βγάλει έξω, να εμποδίσει τη σωτηρία σου».

Στον τόπο που παρουσιάσθηκε η Παναγία κι ελέησε ένα φτωχό με χρυσό νόμισμα, έκτισε το 1960 ωραίο εκκλησάκι και άνοιξε από νωρίς τον τάφο του. Έγραφε: «Δέσποινα, Παναμόλυντε, Απειρόγαμε, Μαριάμ, Πορταΐτισσα, ελέησον την ψυχήν του δούλου σου. Ευτελής και ταλαίπωρος ιερομόναχος Μάξιμος. Ευχαριστώ σε που με αξίωσες να υπηρετήσω στον ναόν τον Άγιον Σου, Πορταΐτισσα. Δέξαι παρ' εμού του αμαρτωλού και εν τη ζωή μου διαφύλαξόν με και εν τω της εξόδου της ψυχής μου καιρώ αντιλαβού και αφανές ποίησον το χειρόγραφον των αμαρτιών μου, συνάπτουσα καμέ τον αμαρτωλόν συν τοις δεξιοίς του Σου Υιού και Θεού μου. Δέσποινα».

Ανεπαύθη εν Κυρίω στις 25.12.1999, τη λαμπρή ημέρα των Χριστουγέννων, στη μονή της μετανοίας του, υπό τη σκέπη της λατρευτής του Πορταΐτισσας.

Πήγες – Βιβλιογραφία:

Γερασίμου Ιβηρίτου μοναχού, Παπα-Μάξιμος ο άγιος Πνευματικός και

Προσμονάριος της Πορταΐτισσας των Ιβήρων, Θεσσαλονίκη 1987. Του αυτού, Παπα-Μάξιμος, Θεσσαλονίκη 2004.

Πηγή: *Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνος Τόμος Γ΄1984-2000 , σελ.1493-1497 , Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.*